

متن پرسش

سلام علیکم استاد: وقت بخیر و خدا قوت. بنده روحیه ای زودرنج دارم و زمانی که می رنجم هرگز به هیچکس چیزی نمی گویم. حتی پیش آمده که از ناراحتی به خاطر مساله ای مریض بشم اما هرگز ناراحتی هام و علت رنجشم رو به کسی نمی گم حتی خانواده. نهایتش این هست که از چهره متوجه میشن که ناراحتم و رنجیدم. دغدغه بنده این هست که این نقطه ضعف و رذیله رو از بین ببرم به خصوص پیش از ازدواج. سوال بنده این هست که آیا ملاکی هست برای تشخیص این سه موقعیت: ۱ چه زمانی اصلاً نباید رنجید و رنجیدن بی جا هست؟ ۲. چه زمانی باید گذشت و سکوت کرد؟ ۳. چه زمانی باید مساله رو با فرد مطرح و مدیریتش کرد؟ بنده رو از دعای خیرتان فراموش نفرمایید. خیلی ممنون

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عموماً باید کار افراد را بخصوص اطرافیان را حمل بر صحت کرد و اگر هم کاری کردند که خلاف انصاف و یا خلاف حق بود، اگر زمینه تذکر داشتند خوب است تذکر داده شود و اگر زمینه نبود، با اغماض و چشم پوشی، کرامت خود را نشان می دهیم که فرمود: «وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا» مؤمن چون با اموری بی فایده و لغو روبرو می شود با بزرگواری می گذرد. موفق باشید